

K televiznímu zpravodajství

Když si ráno pouštím zprávy na kanálu ČT24, mám trochu smíšené pocity. Vadí jakási arogantní, vtíravá podoba zpravodajství. Pravidelně se dovídám, že jde o ten nelepší kolektiv reportérů, kteří přinášejí zprávy z celého světa, provádějí bleskové analýzy a prognózy dalšího vývoje ... Lidové rčení říká, že dobré zboží se chváří samo, a dokonce že samochválá zapáchá. Mnohem přesvědčivější je chvála od někoho jiného. Pokusím se tedy zpravodajské pořady na ČT24 ze svého hlediska posoudit.

Kdysi bylo na pražské Národní třídě *Britské kulturní středisko* a v něm auditorium, kde lidé mohli nepřetržitě poslouchat v angličtině zpravodajství ze světa. Rád jsem tam tehdy chodil, poslouchalo se to příjemně, i když se zprávy periodicky opakovaly. Když poslouchám podobným způsobem zpravodajský kanál ČT24, po chvíli jsem toho nasycen a „točí se mi hlava“. Těžko říci, čím to přesně je, ale program je divácky nepřívětivý - jako bychom jedli silně kořeněné jídlo. Snad tam chybí úsměv, špetka humoru. Moderátoři se tváří příliš vážně, hrají si na policejní vyšetřovatele. Daleko lépe se poslouchá zpravodajství na komerční stanici NOVA.

Nemám výhrady proti zahraničnímu zpravodajství, které má dobrou úroveň. Práci v cizím prostředí musí dělat reportér s širokým rozhledem, vysokou kvalifikací a osobním nasazením. Problém je s domácím zpravodajstvím, které se nejvíce točí kolem různých afér a korupce. Zde je přístup k událostem povrchní, moderátoři nejsou schopni proniknout pod povrch událostí, které pak popisují na úrovni spekulací a dohadů. Rozhovory (interview) s politiky jsou vedeny formou jakéhosi výslechu, kde moderátor klade opakovaně stále touž otázku; předpokládá zřejmě, že každý politik lže a při opakované odpovědi udělá chybu¹. Pro posluchače je ovšem takovýto rozhovor nezáživný.

Jistě by bylo přínosem, kdyby v redakci pracovali lidé rozdílného věku - starší člověk se na události dívá jinými očima než mladý. Pokud chce reportér analyzovat věci do hloubky, musí mít dostatečný kulturní rozhled, mít zpravidla něco „nažité“, a zejména se musí opírat o určité hodnotové schéma. Společenské dění má vždy svůj morální rozměr². „*Kdyby základní vlastností lidských bytostí nebyla morálka, nebyla by možná ani společnost, ani sociální řád, ani kultura*“ říká filosof Zygmunt Bauman, odměněný nadací Vize 2000 Václava a Dagmar Havlových. Zdá se mi, že pracovníci médií se kloní spíše k módnímu názoru, že „*všechno je o penězích a politika je špína*“. Morálka je pro ně „esoterický“, neskutečný pojem, s kterým si nevědí rady. Nejvíce se to projevilo během kampaně lékařů za zvýšení platů „*Děkujeme odcházíme*“. Když se tehdy kdosi zeptal jednoho rozhlasového komentátora, co tomu říká (mnozí pacienti vnímali postup lékařů jako vydírání), odpověděl že „není profesorem etiky“ a nedokáže to posoudit. Možná, že by smýšlel jinak, kdyby byl nemocen a neměl ho kdo léčit

....

Zdá se mi, že pracovníci redakce ČT24 kladou hlavní důraz na technickou stránku vysílání a člověk- posluchač se nějak ztrácí z jejich obzoru.

V Davli, neděle, 12. srpna 2012

Jan Matys

¹ Je to tzv. „metoda ohrané gramofonové desky“ při asertivním jednání

² *Morálka* je souhrn (nepsaných) zásad, které členové určité komunity spontánně dodržují; *etika* je přístup k společenským problémům chápaný z individuálního hlediska